

Postoje mjesta koja ne trpe protok vremena i gdje uvijek imate onaj topli osjećaj svoga doma. To su posebna mjesta. Ona obično nemaju stotinu vrsta pića i najmoderniju glazbu, niti terasu s koje gledamo i komentiramo one poznate face u gradu.

To su mjesta koja imaju dušu umjesto najudobnijih stolica, posebne ljude s duhom, umjesto mnogo vrsta pića, udoban miris topline umjesto poznatih gradskih faca. Viđate uvijek istu ekipu i sretni ste zbog toga, konobar zna što pijete čim vas vidi, kao što zna i sve vaše životne probleme i radosti. Ta mjesta su mjesta koja godinama, pa ni desetljećima, nisu izgubila svoj šarm, a s njima se stopite kao s dijelom sebe.

Postoje li još mjesta gdje se stvara, svira, slika, piše, gdje se zaista živi mladost? Ili se življenje mladosti nekako izgubilo između svih onih ispijenih kava u kafićima s modernim ritmom i blještavim uređenjem? Jesmo li zbog facebooka i ostalih društvenih mreža izgubili interes i potrebu za takvim mjestima? Je li nas virtualni svijet spojio ili ipak sveo na lica pred ekranima, otuđenima u ovom naoko suvremenom i modernom svijetu?

Jesmo li sve bliže ili sve dalje jedni od drugih?

SREDIŠTE BJELOVARSKE UNDERGROUND SCENE

Mjesto mog odrastanja, moje mladosti, kao i mjesto odrastanja brojnih Bjelovarčana, bila je popularna »birtija« ili službeno »Caffe bar Zagreb«. Budući da sam dosta mlađa od mnogih koji su tamo ispunjeno živjeli svoju mladost, jer je vrhunac njenog života bio osamdesetih i početkom devedesetih godina, slušala sam brojne priče o njoj iz tih vremena. Priče od ljudi koji su gradili njezin kulturni status.

»Birtija« je bila središte bjelovarske underground scene. U njoj je pokrenut list »fanzin za rock, književnost i ostale kulture«, pod nazivom »Naginjući leptiru – svijet drugih pogleda«, koji je

izlazio od 1990. do 1992. godine. Pokrenuli su ga pokojni Dražen Buhin – Buha, koji je bio i urednik lista, te također prerano preminuli Momo Vukašinić i Mladen Cuvaj zvan Cuki.

Pokrenuti idejom da stvore »mjesto« gdje će se sakupljati ljudi skloni raznim vrstama umjetnosti, poput književnosti, glazbe, fotografije ili likovne umjetnosti, odlučili su pokrenuti »Leptire«, koji vrlo brzo postaju popularni i pridružuju im se mnogi ljudi. Sjedište i glavno tržište lista bio je »Caffe bar Zagreb«, koji je u to vrijeme okupljao mnoge pjesnike, slikare, mlade glazbenike i ostale umjetnički orijentirane ljude. Bilo je to mjesto druženja, glazbe, pisanja, mjesto puno kreativnog duha.

U časopisu su se objavljivali prilozi o kulturnim događajima, putopisi, osvrti na glazbene događaje, kratke priče, pjesme, crtice iz života i slično. Iako je bio rađen u amaterskim uvjetima, na fotokopirnom stroju u tadašnjoj videoteci »Ero«, uvijek se očekivao novi broj.

»MOŽE I BEZ NASLOVA«

Kako to obično biva, kritika nije nedostajala, ali unatoč svemu, ustrajali su u namjeri, da pokrenu umjetničku i glazbenu scenu u našem gradu. Stvaralo se, pisalo, sviralo, slikalo i o svemu tome pisalo u »Leptirima«. Bilo je to vrijeme kada je jedno kulturno mjesto, bilo mnogo više od samoga mjesta, bilo je to stanje duha, sloboda stvaranja, težnja da se kreativno proživi mladost.

Ukupno je izašlo šesnaest brojeva fanzina, a zadnji broj koji je ukoričen, sadržajno i grafički dotjeran, izašao je u lipnju 1992. godine. U istoj ediciji, posthumno je objavljena knjiga Mome Vukašinića »Može i bez naslova«, u kojoj su njegove najbolje priče.

List je doživio svoj procvat za vrijeme održavanja Bjelovarskog anala mladih, a neko vrijeme se emitirala i radijska emisija »Naginjući leptiru.« Kako su mnoge stvari na neki način bile ispred svog vremena i imale epitet undergrounda, emisija nije doživjela više od desetak emitiranja, na veliko razočaranje mnogih slušatelja.

»BIRTIJA« – CAFFE BAR ZAGREB – KULTNO MJESTO BJELOVARA

Autor Maja Geček-Jelić

Četvrtak, 21. Veljača 2013 22:43 - Ažurirano Četvrtak, 21. Veljača 2013 23:01
